Κυριακὴ Θ΄Λουκᾶ
(Λουκ. ιβ΄ 16-21)

(20ὴ Νοεμβρίου 2011)

Ἀδελφοί μου ἀγαπητοί,

«Ρήματα τὰ ὁποῖα εἶναι πνεῦμα Θεοῦ καὶ γι’ αὐτὸ ἔχουν καὶ μεταδίδουν ζωὴ αἰώνια» (Ἰωάν. 6,63 καὶ 6,68) εἶναι τὰ λόγια τοῦ Κυρίου μας στὴ σημερινή, ἐπίκαιρη καὶ διαχρονικὴ αὐτὴ παραβολὴ τοῦ ἄφρονα πλούσιου, ἑνὸς ἀνθρώπου τοῦ ὁποίου, λὲς καὶ δὲν τὸν ἔφταναν τὰ πλούτη ποὺ εἶχε συσσωρεύσει, κάποια χρονιὰ συνέβηκε, ὥστε οἱ καλλιεργημένες ἀπέραντες ἐκτάσεις του νὰ τοῦ ἀποδώσουν πλουσιώτατη παραγωγή. Μὲ αὐτὸ τὸ ξαφνικὸ καὶ ἀνέλπιστο γεγονός, ὁ δυστυχὴς καὶ ἀξιολύπητος περικυκλώθηκε ἀπὸ βιωτικὲς ζάλες « ὅπως ἀκριβῶς οἱ μέλισσες περικυκλώνουν τὴν κηρήθρα», παραζαλίστηκε καὶ παρασκοτίστηκε, στεναχωρήθηκε καὶ ἀγχώθηκε μὲ βασανιστικὲς σκέψεις, ταλανίστηκε καὶ ταλαιπωρήθηκε μὲ ἀρρωστημένους λογισμοὺς καὶ πονηρὰ διαβούλια καὶ τέλος ἀπορροφήθηκε καὶ βυθίστηκε σὲ πολλὲς καὶ ποικίλες ὑλικὲς φροντίδες καὶ βιωτικὲς μέριμνες.

Καθὼς λοιπὸν «τὰ νέφη τῶν λυπηρῶν ἐκάλυψαν τὴν ἀθλία του ψυχὴ καὶ καρδία», ἐκεῖνος, γιὰ νὰ ἀποτινάξει ὅλα αὐτὰ τὰ ψυχοφθόρα πάθη, τὰ ὁποῖα σὰν κεντριὰ καὶ ἀγκάθια τοῦ πλήγωναν τὴν ψυχή του καὶ τὸν ἄκρατο ἐγωισμό του, ἀποφάσισε ἀνόητα καὶ ἀσύνετα νὰ γκρεμίσει τὶς παλαιὲς ἀποθῆκες του καὶ νὰ οἰκοδομήσει νέες μεγαλύτερες καὶ πιὸ εὐρύχωρες καὶ σ’ αὐτὲς νὰ ἀποθηκεύσει καὶ νὰ διασφαλίσει «πάντα τὰ γενήματά του καὶ τὰ ἀγαθά του» καὶ κατόπιν νὰ μπορεῖ νὰ λέει στὴν ψυχή του, «ψυχή, ἔχεις πολλὰ ἀγαθὰ ποὺ εἶναι ἀποθηκευμένα καὶ σὲ καλύπτουν γιὰ πολλὰ χρόνια. Μὴ σκοτίζεσαι πλέον γιὰ τίποτα. Ἀναπαύσου, τρῶγε, πίνε καὶ διασκέδαζε».

Τὴν νύκτα ὅμως ἐκείνη ποὺ πῆρε τὴν τελική του ἀπόφαση, γιὰ νὰ ὑλοποιήσει τὶς ἄφρονες σκέψεις του καὶ ἐπιθυμίες του, τὸν πρόλαβε ὁ Θεός, ὁ Ὁποῖος, κατὰ τὸν ἅγιο Γρηγόριο τὸν Παλαμᾶ, «ἐπειδὴ εἶναι ὁ χορηγὸς τῆς σωτηρίας, εἶναι, ἀπὸ ὑπερβολικὴ φιλανθρωπία, πάντοτε ἑτοιμότατος ὡς αὐτόκλητος, μᾶλλον δὲ ὡς αὐτοπαράκλητος» καὶ ὁ Ὁποῖος «ἔχει θέσει μέσα στὸν ἄνθρωπο ἔμφυτο νόμο, σὰν ἀπαρέγκλιτη στάθμη, ἀνεξαπάτητο κριτὴ καὶ ἀδιάψευστο διδάσκαλο, τὴν οἰκεία στὸν καθένα συνείδηση, ἔτσι ὥστε, ὅταν ὁ ἄνθρωπος εἶναι μὲ τὴν διάνοιά του

συγκεντρωμένος στὸν ἑαυτό του, νὰ μὴν χρειάζεται ἄλλο διδάσκαλο πρὸς τὴν κατανόηση τοῦ ἀγαθοῦ καὶ ὅταν ὑποδουλωθεῖ στὴν ἁμαρτία καὶ στὰ πάθη, νὰ ἐλέγχεται ἀπὸ τὴν συνείδησή του». Τὸν πρόφθασε λοιπὸν ὁ Θεὸς καὶ τοῦ εἶπε: «Ἀνόητε καὶ ἀσύνετε, ὅλα τὰ σχεδιασμένα ἀπὸ σένα καὶ μοναδικά σου στηρίγματα, δηλαδὴ ὑλικὰ ἀγαθά, φαγοπότια, διασκεδάσεις καὶ ἀπολαύσεις, σὲ ἀποχαιρετοῦν ἐγκαταλείποντάς σε, καθὼς ἀπόψε τὰ πονηρὰ δαιμόνια ἀπαιτοῦν ἀπὸ σένα νὰ παραλάβουν τὴν ψυχή σου».

Καὶ ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστὸς τελείωσε τὴν παραβολὴ αὐτὴ μὲ τὰ ἑξῆς λόγια: «Αὐτὰ παθαίνει καὶ τέτοιο τέλος ἔχει ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ἐγωϊστικὰ θησαυρίζει γιὰ τὸν ἑαυτό του καὶ δὲν ἀγωνίζεται νὰ ἀποκτήσει τὸν πλοῦτο τῶν ἀρετῶν καὶ τῶν ἀγαθῶν ἔργων, στὰ ὁποῖα ἀρέσκεται, εὐαρεστεῖται καὶ εὐχαριστεῖται ὁ Θεός».

Ἀδελφοί μου εὐλογημένοι,

τὰ ἀναφερόμενα στὴ σημερινὴ εὐαγγελικὴ περικοπὴ εἶναι, σὲ πάρα πολλὰ σημεῖα, κοινὰ μὲ ὅσα συμβαίνουν στὴ χώρα μας, ἡ ὁποία τὰ τελευταῖα χρόνια ἀφθόνησε χρηματικά, χρηματιστηριακὰ καὶ οἰκονομικά, καθὼς ἐπίσης κοινὰ καὶ μὲ ἕνα μεγάλο μέρος τοῦ λαοῦ της, τὸ ὁποῖο εἶχε μέχρι πρότινος ὡς βίωμα τὸ «ἀναπαύσου, τρῶγε, πίνε καὶ διασκέδαζε». Ἔτσι τοῦ Κυρίου μας αὐτὰ τὰ προαναφερόμενα «ρήματα τῆς ζωῆς τῆς αἰώνιας» ἠχοῦν καὶ τώρα ἀναμεσά μας. Τὸ θεοβούλητο πρόσταγμά Του, τὸ θεόγραπτο θέλημά Του καὶ ἡ σωτήρια ἐντολή Του, ποὺ λέει «ἀγαπημένο μου παιδί, ἀπόκτησε τὸν πλοῦτο τῶν ἀρετῶν καὶ τῶν ἀγαθῶν ἔργων, στὰ ὁποῖα ἀρέσκομαι, εὐαρεστοῦμαι καὶ εὐχαριστοῦμαι, ὡς Πατέρας σου καὶ Σωτήρας σου καὶ Λυτρωτής σου, καὶ μὴ θησαυρίζεις ἐγωϊστικὰ γιὰ τὸν ἑαυτό σου τὰ πρόσκαιρα, τὰ φθαρτὰ καὶ τὰ ἐπίγεια. Μόνο ἄνοιξε τὰ αὐτιὰ τῆς ψυχῆς σου καὶ βάλε λαχτάρα στὴν καρδιά σου καὶ πές μου «Εὐλογητὸς εἶ Πάτερ μου, δίδαξόν με τὰ δικαιώματά σου, συνέτισόν με τὰ δικαιώματά σου, φώτισόν με τοῖς δικαιώμασί σου», εἶναι αὐτὴ τὴν ὥρα ψυχωφελὴς παρηγοριά, πνευματικὸ φάρμακο καὶ θεοδώρητη θεραπεία καὶ γιατρειά.

Ἐμπρὸς λοιπόν! Ἂς διδαχθοῦμε ὅτι ὁ Θεὸς ἐποίησε, ὥστε ὁ ἔμφυτος νοῦ μας νὰ εἶναι οὐσία καὶ περιουσία μας ὑπεράνω ὅλων καὶ ὅτι γιὰ τὸν ἔμφυτο νοῦ μας μιλάει ὁ Κύριος λέγοντας ὅτι ὁ ἄσωτος υἱὸς «διεσκόρπισε τὴν οὐσίαν αὐτοῦ, ζῶν ἀσώτως», καθὼς ἐπίσης ὅτι ὁ Θεὸς ἐποίησε, ὥστε πλοῦτος τοῦ ἔμφυτου νοῦ μας νὰ εἶναι ἡ φρόνηση, ἡ ὁποία νὰ παραμένει σ’ αὐτὸν καὶ νὰ διακρίνει τὸ καλύτερο ἀπὸ τὸ χειρότερο, μέχρις ὅτου καὶ αὐτὸς ὁ νοῦς μας νὰ παραμείνει στὶς ἐντολὲς καὶ συμβουλὲς ὑπακούοντας στὸν «οὐράνιο Πατέρα».

Ἂς φωτισθοῦμε, προκειμένου νὰ ἐννοήσουμε ὅτι ἡ ἀρετὴ εἶναι ὁ πλούσιος ἀνθρώπινος δυναμισμός, ποὺ μπαίνει ὅμως σὲ κίνηση μὲ τὴν παρουσία τοῦ Θεοῦ καὶ ἔχει μέσα του πάντοτε τὸ στοιχεῖο τοῦ ἀγώνα καὶ τῆς θυσίας, ἀφοῦ ἡ θυσία ἔχει ὡς ἀρχή της τὴν θυσία τῆς θεανθρώπινης ἀρετῆς τοῦ Χριστοῦ μας.

Καὶ ἂς συνετισθοῦμε καθὼς ὁ Κύριος μᾶς ὑπόσχεται ὅτι «ἐὰν πορεύεσθε σύμφωνα μὲ τὰ προστάγματά μου καὶ φυλάξετε τὶς ἐντολές μου καὶ τὶς ποιήσετε, θὰ σᾶς ἔλθει κάθε ἀγαθὸ καὶ θὰ κατοικήσετε μὲ ἀσφάλεια καὶ δὲν θὰ ἔλθει πόλεμος στὸν τόπο σας, ἀλλὰ θὰ σᾶς δώσω εἰρήνη καὶ θὰ καταδιώξω τοὺς ἐχθρούς σας καὶ θὰ κοιμᾶστε ἄφοβα... καὶ θὰ εἶμαι ὁ Θεός σας καὶ ἐσεῖς ὁ λαός μου». (Λευϊτ. 26 3ἐπ.).

Μακάρι νὰ γίνουμε χριστοφόροι καὶ θεοφόροι, κληρονόμοι τοῦ Θεοῦ καὶ συγκληρονόμοι τοῦ Χριστοῦ. Ἀμήν.

π. Ν.Π.